

အိတ်

မသိကံနိုးများ

+

7

အဖွင့်(၁)

တက္ကသီလာ မြကျွန်းသာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာသည်။ ။ ကျောင်းဖွင့်စအချိန်ဖြစ်သဖြင့် တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်အတွင်းဝယ် အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော ကျောင်း တော်သူ ကျောင်းတော်သားတို့ ဖြင့် တင့်တယ်၍ နေသည်။ ။

သူတို့ အားလုံး နုပျိုရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။ ။ ဤတက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် လူငယ်ထု၏ အနာဂတ်အိပ်မက်များ ၊ မျှော်လင့်ချက်စိတ်ကူးများ ၊ ဘဝပန်းတိုင်များ ပေါက်ဖွားရှင်သန်ရာ နယ်မြေ ဖြစ်တော့သည်။ ။ နောက်တစ်ခုရှိပါသေးသည်။ ။ ထိုနေရာမှာ လူငယ်တို့ နှင့် ကင်းကွာမရသောအရာ ဖြစ်သည်။ ။

အချစ် ...

ဤတက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းမှာ ပင် ရေတွက်ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိသော အချစ်ဇာတ်လမ်းများ စွာ မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ ။ အချစ်ကြောင့် ရယ်မောရသောအပြုံးများကို စိန်ပန်းပွင့်များ လောက် များ ပြားခဲ့ သည် ဟု ဆိုလျှင် အချစ်ကြောင့်ကျရသော မျက်ရည်ပေါက်များ စွာ စုစည်းထားပါက အင်းလျားကန်ဘောင် လောက်ရှိလေမလားဟု တွေးတောရလောက်အောင်ပင်၊ ပြုံးပျော်သူတွေ ပြုံးပျော်၍ ပူဆွေးသူတွေ ပူဆွေးခဲ့ကြရသည်။

ထိုအထဲမှ ခပ်ဆန်းဆန်းရှိသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်။

လှဦးကို သူ၏ အူကြောင်ကြောင်နိုင်မှုကြောင့် အပေါင်းအသင်းများ က လှအူဟု ခေါ်ကြသည် ။ အသားညိုညို၊ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်က ရှေ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်ကျနေကာ မျက်မှန်ထူထူလည်း တပ်ထား သဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ အမှတ်ပေးခိုင်းပါက ...

ဒဿမ သုညကို အနှုတ်လက္ခဏာနှင့်ပြရမည့်သူ။

သို့သော် ...

လှဦးမှာ လည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ ပါ။ လှဦးသည် ကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေပါ၏။ ဒါကပထမအချစ်တွေ့မဟုတ်။ သူက သူကြိုက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်း မရပါက နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းကြိုက်၏။ ဒါကလှဦးအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက လှတာတွေ့ရင် မကြိုက်ရရင် မနေနိုင်ပေါင်ဆိုသည့် အထဲကဖြစ်သည် ။ ကိုယ်က ရည်းစားစာလေးတစ်စောင်လောက်ပဲ အရင်းစိုက်ရတာ။ သူက မကြိုက်သော် သရေပဲ။ ဒုံရင်းဒုံရင်းပေါ့။ ကိုယ်ရှုံးတာ မဟုတ်။ ဒီလိုနှင့် လှဦးကြိုက်သော ကောင်မလေးတွေ များ သထက်များ လာ၏။ သူလည်း တစ်ယောက်မှ မစွဲသေး။

ဒီနေ့တော့ လှဦးသူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန်ရွှိုင်း၏။ ရေချိုးရင်း အမွှေးဆပ်ပြာ သုံးခါတိုက်၏။

"ဟဲ့ ကောင်လေး ရေချိုးတာ ကြာလှချည်လား၊ အအေးပတ်ပြီး သေလိမ့်မယ်"

သူ့အမေက အော်တော့မှ ရပ်၏။ သူ့တွင် ရှိသမျှထဲက အကောင်းဆုံးဆိုသော ဝတ်စုံကိုဝတ်၏။ အဝတ်အစားများကို ဘေးကလူက ရေမွှေးထဲ လိမ့်ကျလားသည် ထင်ရအောင် အနံ့တထောင်းထောင်း ထွက်အောင်ဆွတ်၏။ သူ့ကိုယ်သူတော့ တော်တော်ဆင်၍ သွားသည် ။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် (၇)ရက် (၇)ညတိုင်တိုင် ကြိုးစားပန်းစားရေးထားသဖြင့် အကောင်းဆုံးဟု ဆိုရသော ရည်းစားစာကို ပန်းနုရောင်စာရွက်ကလေးတွင် ကူးရေးကာ စာအိတ်ဖြူပြာကလေးတွင် ထည့်၏။

ပြီးတော့ ကျောင်းကို ကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်ကြီး ရင်မှာ ပိုက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည် ။ လမ်းတွင် စန္ဒယားချစ်ဆွေ၏ တစ်စွန်းတစ်စကြားဖူးသော ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တယ် သီချင်းကို မပွင့်တစ်ပွင့် ညည်းလာသေးသည် ။ အခုအချိန်နှင့် ဒီသီချင်းက အတော်ပဲ လိုက်လျောညီထွေရှိပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်.....

သူစာပေးမည့်ချစ်သည်းကလေး၏ အမည်က.....

"ခက်ခက်" ဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည် ။

ခက်ခက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု တံတားဖြူအင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်နေသည် ။ အင်းလျား ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်

လေက အေးမြသဖြင့် စာသင်ခန်းထဲမှာ နွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ ပြေပျောက် လန်းဆန်းသွားတတ်၏။ ဒါကြောင့် ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူ၊ ကျောင်းတော်သားတို့ က အပန်းဖြေနားနေရာ ရပ်ဝန်းလေးတစ်ခုဖြစ်၍ နေလေ၏။ ဤနေရာတစ်ဝိုက် တွင် ဈေးသက်သာသော ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကလေးတွေလည်း အစီအရီရှိတတ်၏။ ကျောင်းထဲတွင် ကန်တင်းတွေရှိသော်လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သည် အပြင်ထွက်လာကာ ဤဆိုင်များ တွင် ထိုင်လေ့ရှိသည် ။

ဤမိန်းကလေးငါးယောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား လှပနေသူကလေး မှာ ခက်ခက်ပင်ဖြစ်သည် ။ ဂုတ်ပေါ်ဝဲနေသောဆံပင်၊ ဝင်းဝါသောအသားအရေ၊ လှပရွန်းလွဲသော မျက်ဝန်းနှင့် ထင်ရှားသောနှာတံ ဆေးနီမဆိုးဘဲ နီဆွေးနေသောနှုတ်ခမ်း၊ သူမမျက်နှာက မိန်းကလေးချင်းပင် နှစ်ခါပြန်ငေးကြည့် ရအောင်လှပသူလေး ဖြစ်သည် ။ ယောက်ျားဆန်ဆန် ၊ အင်္ကျီကော်လံနှင့် ရှုပ်လက်တိုတို ထဘီအပြင်ထုတ် ကာဝတ်ထားသော်လည်း ကျော့ရှင်းသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှက ပေါ်လွင်၍ နေလေသည် ။

ဤတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလောကတွင် ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်သူတွေပေါလှ၏။ သို့သော် ဆွတ်ခူးရန်ခက်သည့်ပန်းကို ဘယ်သူမှ တုံးခုကာမလှမ်းနိုင်သေးချေ။ ခက်ခက်က သူ့လက်ထဲက ဒင်္ဂါးစေ့ကလေးကို လေထဲကိုတောက်ထုတ်လိုက်သည် ။ ဒင်္ဂါးပြားလေးက နေရောင်တွင် တစ်လက်လက် ဖြစ်ကာ ကောင်းကင်ဆီ ထိုးတက်သွား၏။ အရှိန်ကုန်သောအခါ အောက်သို့ပြန်ကျလာသည် ။ အာရုံစိုက် ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်

.....

ခက်ခက်က လေထဲကပြန်ကျလာသော ဒင်္ဂါးပြားလေးကို လက်ဝါးဖြု

နံ့ကာ ကျင်လည်စွာဖမ်းယူ လိုက်သည် ။ သူကအားလုံးမြင်သာအောင် လက်သီးဆုပ်ကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။ လက်ဝါးပေါ်တွင် ဒင်္ဂါးပြား လေး၏ "ပန်း" ဘက်က ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် ။

"မျိုးမျိုး ရှုံးပြီ"

အားလုံးက မျိုးမျိုးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ရှုံးသူက ဒီနေ့စားသမျှ သောက်သမျှကို ဒကာ ခံကာ ငွေရှင်းရမည်။ သူတို့ အလောင်းအစားလုပ်ကာ ခေါင်းပန်းလှန်၍ လူရွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ အထဲတွင် အသားအညိုဆုံးဖြစ်သလောက် နှုတ်သွက်အသွက်ရှိသောမျိုးမျိုးက

"ဟာ ... ဒုက္ခပဲ ငါဒီနေ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပါမလာဘူး"

ဟု အိုက်တင်နှင့်ပြောလိုက်တော့ အားလုံး "ဟေး"ကနဲ မကျေမနပ် ဆူညံသွားသည် ။

"နင်မညစ်နဲ့ နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူများကျွေးတုန်းက စားပိုးနှင့်အောင်လိုက်စားနေပြီး ... ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ ..."

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ဝိုင်းညံကြသည် ။ မျိုးမျိုးလက်မြှောက် သွားသည် ။

"ကဲပါဟယ် ... ပိုက်ဆံမပါလည်း ငါချေးကျွေးပါ့မယ်"

"ကောင်မ ... ရွံစရာတွေမပြောနဲ့ ..."

"ငါကခက်ခက်ဆီက ပိုက်ဆံချေးပြီး ကျွေးပါ့မယ်လို့ ပြောတာ"

"အင်းလေ ... ဒါဆိုရင် ငါကလည်း ချေးပေးရဦးမှာ ပေါ့"

ခက်ခက်က အပြီးနှင့်ပြောသည် ။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်စု စားသောက်ဆိုင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူတို့ အနားကို ငနဲတစ်ကောင်ကုတ်ချောင်းချောင်း ကပ်လာသည် ။ ထိုသူကား သူရဲကောင်းလှဦးပင် ဖြစ်သည် ။

ခက်ခက်နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေအကြောင်း လှဦး ကောင်းကောင်း သိသည် ။ ဒီအုပ်စုနှင့် တွေ့ပါက သူတို့ ၏ ဟောက်လုံး ခြောက်လုံး၊ နှောက်လုံး၊ ဘောက်လုံးများ အကြားဝယ် တော်ရုံယောက်ျား လေးများသည် သွေးပျက်၍ ပင် လန့်သွားနိုင်ဖွယ်ရှိသည် ။ သို့သော် လှဦးသည် သူရင်ထဲက အသည်း နှလုံး၏ အတင်းရော၊ အဓမ္မရော တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မရှိသောသတ္တိကို အရဲကိုးကာ မိန်းကလေးအုပ်ကြား ဇွတ်တိုးဝင်လိုက်ရင်း ...

"ဒီမယ် ... ဒီမယ် ..."

သူတို့ အုပ်စုက ခြေလှမ်းတုန့်ကနဲရပ်သွားကာ လှဦးကို အင်မတန် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံး များ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ ခက်ခက်ကတော့ ရိုးသားသော သိုးမကလေးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာ မျိုးဖြင့်

"ကျွန်မကိုခေါ်တာလား ..."

လှဦးအားတက်သွားကာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်ရင်း ...

"ဟုတ်တယ် ... ဒီစာကလေးယူသွားပါလားဟင်"

"ဘာစာလဲ ..."

ဘာမှ နားမလည်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် မေးနေပြန်၏။ လှဦးက မျက်နှာကို အချို့သာဆုံးပြီးကာ

"ဟိုလေ ... ရည်းစားစာပါ ခင်ဗျားကိုချစ်တဲ့ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာပါ"

ခက်ခက်ကြာရှည်ဟန်မဆောင်နိုင်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သရော်သော အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာကာ ဘေးကအပေါင်းအသင်းများ ဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ငါ့ကိုချစ်လို့ တဲ့ ဟေ့ ..."

"ဝါး ..."

မျိုးမျိုးတို့ တစ်သိုက် ပြိုင်တူပင်ရယ်လိုက်ကြ၏။ လှဦးမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် တော်ပါသေးသည် ဟု ဆိုရမည်။ ခက်ခက်က လှဦးလက်ထဲက ရည်းစားစာကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ လိုက်သည် ။ လှဦးအတွက် ပျော်လိုက်ရတော့မလား၊ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည် ။

ခက်ခက်က သူ့အိတ်ထဲက ကျပ်တန်ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ ပေးသည် ။ လှဦးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်

"ဘာလုပ်တာလဲဟင် ..."

"အော် ... ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တာပါ"

ကျပ်တန်ကလေးယူကာ ငိုငေးနေသော လှဦးအား မျိုးမျိုးက

"ရှင်စားချင်တာဝယ်စားပေါ့ ... ဒီပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်ရင်တော့ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်တို့ ၊ ကုက္ကိုင်း မီးပွိုင့်တို့ မှာ သွားတောင်းပေါ့"

ဝါးကနဲ ရယ်သံဆူညံသွားပြန်၏။ ပြီးတော့ ရယ်သံမဆဲခင်မှာ ပဲ လှဦးကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားကြလေသည် ။ လှဦးသည် လမ်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ရပ်ကာ ကြက်သေသေကျန်ခဲ့သည် ။ သူ အလှောင်ခံလိုက်ရသ

ည် ။

လူကိုလှောင်ချင်လှောင်ပါ။

အချစ်ကို မလှောင်ပါနဲ့ ။

အချစ်ဆိုတာ လှောင်ကောင်းသောအရာမဟုတ်။

ဘုတ်ကနဲ့ အသံမြည်သွားသည် ။

မတ်တပ်ရပ်လျက်ကနေ လေးလံသောလွယ်အိတ်ကို လှဦးကသူငယ်ချင်းတစ်စုထိုင်နေသော စားသောက်ဆိုင်စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သောကြောင့် စားပွဲခုံတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေသော သီဟတို့ တစ်သိုက် လန့်၍ သွားသည် ။ မောင်မောင်အေးက အခြောက်တစ်ယောက်ဟန်ပန် လေသံကိုလုပ်ကာ

"ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ လှအူရယ် ... ငါတို့ အသည်းငယ်တတ်တာသိရဲ့ သားနဲ့ "

လှဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့် လေးကန်စွာထိုင်လိုက်ရင်း ...

"ခွင့်လွှတ်ပါသူငယ်ချင်းတို့ ရာ ... ငါအရမ်းအရမ်း ခံစားလာရလို့ ပါ
"

"ဘာလဲ ... နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ မင်းအတွားဆုံးသွားလို့ လား ..."

"ဖွဟဲ့ ... လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ ... ငါ့အဘွားသေရင် ငါကဒီလိုနေမလားဟ ..."

"ဘယ်လိုနေမှာ လဲ ..."

"အို ... အမွေရတော့မယ်ဆိုပြီး ပျော်လို့ ထကနေမှာ ပေါ့ ..."

သီဟက ဝင်နှောက်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ။ လှဦးက စိတ်ညစ်သော အမူအရာဖြင့်

"မင်းတို့ ကိုတွေ့တာနဲ့ လွမ်းစရာတွေတောင်ပျောက်ကုန်ပြီ ... ခွေးကောင်တွေ"

သူတို့ အုပ်စုက ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သော လူငယ်တွေဖြစ်သည်။ ။ အရာရာကို ရယ်မောစရာ ရှုထောင့်ကသာ ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီတော့မှ သီဟက

"မင်းပုံစံမြင်တာနဲ့ တို့ ကသိပြီးသားပါ ... မင်းကို တမင်စနေတာ ... ကဲ ... ပြော ... ဘယ်ကောင်မလေးဆီက ဆန်ပြုတ်ဖြစ်လာတာလဲ ..."

ဆန်ပြုတ်ဆိုတာ ဆုတ်ပြန်ခဲ့ရတာကိုစကားလိမ်ဖြင့် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဒီတော့ လှဦးက သူနှင့်ခက်ခက်ဆုံဆုံရပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ။

"မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကွာ ... ဒါရယ်စရာလှောင်စရာကိစ္စလား ... ငါဘယ်လောက်ခံစား ခဲ့ရလဲ"

သောင်းတင်က

"အော် ... လှဦး ... လှဦး ... လှအူပြောတော့လည်း မခံချင်ဘူး ခက်ခက်ဆိုတာ ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲ မင်းမသိဘူးလား၊ သူ့ကို ရည်း

စားစကားလိုက်ပြောတဲ့ လူ၊ စာလိုက်ပေးတဲ့ လူတွေကို ငွေတစ်ကျပ်စီ ပြန်ပြန်ပေးတာ တစ်လကို ရာတန်တစ်ရွက် အကြွေဖြတ်ထားတာတောင် မလောက်ဘူးတဲ့ ..."

ဆေးပေါ့လိပ်ကိုလက်ကြားညှပ်ရှိုက်ဖွာကာ သီဟက
ရှုတည်တည်ကြည့်ရင်း ...

"အေးကွာ ... တစ်ဆယ်လောက်ပေးရင်လည်း မဆိုးဘူး ..."

"ဘာမဆိုးရမှာ လဲကွ"

"ဒီကောင်မလေးကို သုံးခါလောက်စာလိုက်ပေး ငွေသုံးဆယ်ရရင် ခေါက်ဆွဲကြော်လောက်တော့ စားလို့ ရတယ်မဟုတ်လား"

သူစကားကြောင့် လှဦးက ရှုံ့မဲ့ကာ၊

"တော်စမ်းပါ သီဟရယ် မင်းဟာ စာနာရကောင်းမှန်းမသိဘူး ... ငါ ဘယ်လောက်ခံစား နေရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ..."

"ခံစားရအောင် မင်းဟာ ရဟန်းဝတ်နဲ့ လည်း မဟုတ်ဘူး ..."ဆွမ်းခံ စားသည် ကို ရည်ရွယ်ကာ မောင်မောင်အေးက နောက်လိုက်တာလည်း လှဦးသည် ဟန်ဆောင်ရယ်မောခြင်းအမှုကိုပင် မပြုနိုင်။ ဒီတော့ သီဟကသနားသွားပုံရ၏။ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် ဒီကောင်က ရုပ်အဖြောင့်ဆုံး ဟု ဆိုရမည်။ အသား ဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားပီသသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားလည်း ရှိသည် ။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အပျော်အပျက်သမား ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို တကယ် လေးလေးနက်နက်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူတွေကိုတော့ ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ဘူး"

"ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့"

"မင်းဇော်တစ်ယောက်ရော ဒီကောင်ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တော့တာလဲ၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ကျူတိုရီရယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား"

ပျောက်ဆုံးနေသော သူငယ်ချင်းကို အမှတ်တရမေးလိုက်၏။ ဒီအုပ်စုထဲမှာ သူတို့ နှစ်ကောင် အခင်ဆုံး။ မောင်မောင်အေးက

"တို့ လည်း မသိဘူး၊ သိချင်ရင် မင်းသူ့အိမ်လိုက်သွား"
